

Ślązacy – Ernest Pohl /Pol/ najwybitniejszy powojenny piłkarz

Od lewej trener Ryszard Koncewicz, Zygfryd Szoltysik i Ernest Pohl

"Ernest był piłkarzem... po prostu doskonałym. Miał wszelkie walory techniczne niezbędne wybitnemu zawodnikowi. Ten talent potrafił wykorzystać na boisku. A rzadko bywało, żeby siedział na ławce rezerwowych, chyba że z powodu kontuzji" - wspomina kolegę były kapitan Górnika Stanisław Oślizło.

Pohl osiem razy zdobył z Górnikiem mistrzostwo kraju, w barwach warszawskiej Legii wywalczył mistrzostwa i Puchary Polski w latach 1955-56. Był trzy razy królem strzelców ligi, do dziś przewodzi liście najskuteczniejszych strzelców ekstraklasy z dorobkiem 186 goli. Najlepszy z aktualnie w niej grających - Tomasz Frankowski - zdobył 163 bramki.

"Myślę, że Ernest jest na pewno w piątce najlepszych polskich piłkarzy w historii. Z pewnością zawodnik o takich umiejętnościach bardzo by nam się przydał w dzisiejszej drużynie Górnika" - dodał Oślizło.

Pohl w latach 1955-1964 wystąpił w 46 oficjalnych meczach seniorskiej reprezentacji Polski, zdobył 39 goli. Uczestniczył w turnieju finałowym igrzysk olimpijskich 1960, gdzie w meczu z Tunezją strzelił pięć bramek.

W 1956 r., jako piłkarz Legii, strzelił pięć bramek Wiśle Kraków, która poniosła klęskę 0-12. W 1962 r. bramkarza Cracovii pokonał sześciokrotnie (0-9).

Urodzony w Zabrze 3 listopada 1932 r. Pohl (w latach 1952-1992 Pol) był zawodnikiem Slavii Ruda Śląska (1945-52), Orła Łódź (1952-53), Legii Warszawa (1953-56), Górnika Zabrze (1957-67); a potem kończył karierę w USA - w Polonii Greenpoint Nowy Jork (1968-69) i Wiśle Garfield (1969-70).

Zmarł 12 września 1995 w niemieckim Hausach. Na jego grobie 1 listopada zawsze obok kwiatów i zniczy kibice ustawiają klubowy proporczyk Górnika.

Od 6 czerwca 2005 roku Ernest Pohl jest patronem stadionu w Zabrze.

<http://www.dziennikzachodni.pl/artykul/689705,80-lat-temu-urodzil-sie-ernest-pohl-pilkarz-doskonaly-wideo,id,t.html>

Jan Banaś „... spotkałem Ernesta w Górniku, ale już nie grał. Był asystentem pierwszego trenera. Jeszcze chyba tylko Jurek Gorgoń miał takie zdrowie, ale też był to kawał chłopca. Wracając do Ernesta, nauczył nas młodych więcej niż niejeden trener. Na zajęciach strzelałem na bramkę, tak jak zwykle. Niby dobrze, a on mówi: „Synek, nie tak. Ułóż nogę inaczej, uderz szybciej”. Miał rację. Trenerzy tego nie widzieli, Ernest tak...”

<http://pilka-nozna.przegladsportowy.pl/Pilka-nozna-Jan-Banas-Ernest-Pohl-nauczyl-nas-wiecej-niz-niejeden-trener,artykul,148977,1,291.html>

Ernest Pohl, w latach [1952-1990 Pol](#), (ur. [3 listopada 1932](#) w [Rudzie Śląskiej](#), zm. [12 września 1995](#) w [Hausach](#), [Niemcy](#)), polski [piłkarz](#), [reprezentant Polski](#), wielokrotny mistrz Polski, trzykrotny król strzelców polskiej ekstraklasy. Występował na pozycjach napastnika i pomocnika, nosił przydomki boiskowe *Nochal*, *Yła*, *Ewa*.

Był z wykształcenia technikiem górniczym, a także instruktorem piłki nożnej. Pierwsze występy piłkarskie zaliczył w klubie [Slavia Ruda Śląska](#). Lata [1952-1953](#), wcielony do wojska, spędził w [Orle Łódź](#) (w tamtym okresie pod nazwą Garnizonowy Wojskowy Klub Sportowy). Od [1953](#) występował w [warszawskiej Legii](#), w ciągu trzech sezonów zaliczając dwa dublety – tytuł mistrza Polski i [Puchar Polski](#) w [1955](#) i [1956](#). Jako pierwszy zawodnik Legii został najlepszym strzelcem ligi w [1954](#). W [1956](#) przeszedł do [Górnika Zabrze](#), gdzie w ciągu kolejnych jedenastu sezonów zdobył dalsze osiem tytułów mistrzowskich ([1957](#), [1959](#), [1961](#), [1963-1967](#)) i jeden Puchar ([1965](#)). W [1959](#) i [1961](#) ponownie był najlepszym strzelcem ligowym. Liczba strzelonych przez Pohla bramek – 186 w ekstraklasie – jest do dziś [rekordowa w polskiej piłce nożnej](#).

Miał bogatą kartę reprezentacyjną. W latach [1955-1964](#) wystąpił w 46 oficjalnych spotkaniach kadry, strzelając 39 bramek; grał na igrzyskach olimpijskich w [Rzymie \(1960\)](#), gdzie w wygranym meczu z [Tunezją](#) zdobył pięć bramek (Polska wygrała 6:1), ale jego popisy strzeleckie nie zapobiegły odpadnięciu reprezentacji już w fazie eliminacyjnej po porażkach z [Danią](#) i amatorską drużyną [Argentyny](#).

Był jednym z najwybitniejszych śląskich piłkarzy po wojnie, cenionym za umiejętności kreowania gry ofensywnej. Posiadał także zdolności egzekutorskie, skutecznie wykańczając akcje partnerów; jego atutem były silne i celne strzały, oddawane z różnych pozycji na boisku i wyłamujące się ze schematów.

Laureat *Złotych Butów* w [plebiscycie Sportu \(1963/64\)](#). Ekspertcy cyklu *Encyklopedia piłkarska FUJI* uznali Pohla za najlepszego polskiego piłkarza w [1959](#), [1961](#) i [1964](#).

W ostatnich latach kariery partnerował na boisku przyszłym gwiazdom reprezentacji i Górnika Zabrze [Szołtysikowi](#) i [Lubańskiemu](#). Po zakończeniu kariery pozostał w Górniku jako trener, był asystentem kilku szkoleniowców.

W [1990](#) na stałe wyjechał do Niemiec (dokąd wcześniej udały się jego dwie córki i żona), tam też zmarł.

Od [2005](#) imię Ernesta Pohla nosi [stadion Górnika Zabrze](#).

-
-